

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
šáků Kopyta a Mňouka

Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka 3.

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

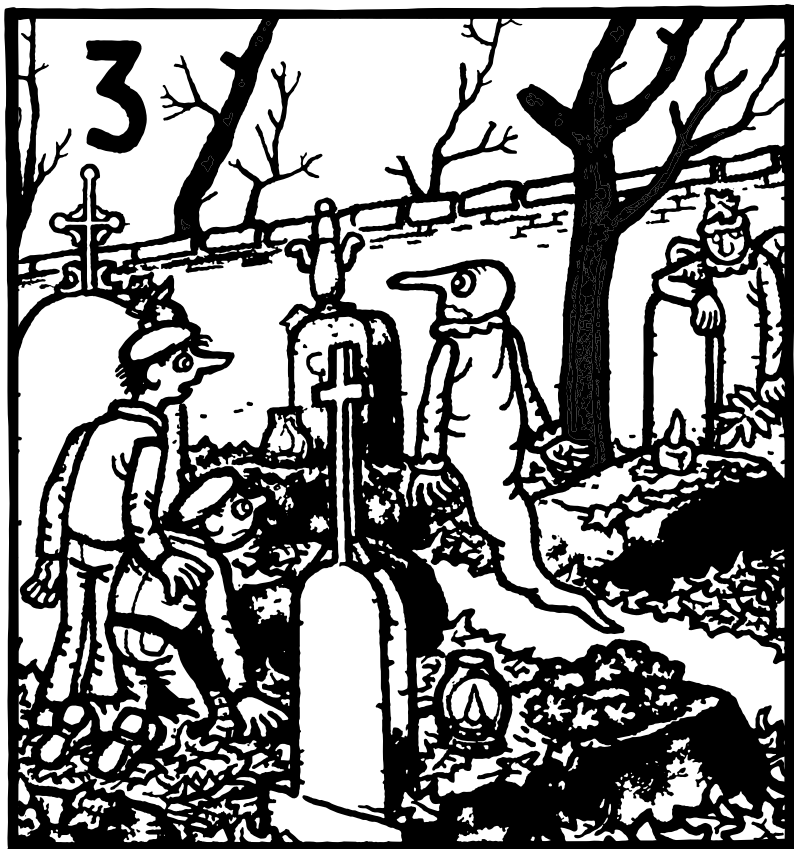
Miloslav Švandrlík
Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta a Mňouka 3. – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Miloslav Švandrlík

Neuvěřitelné příhody
řáku Kopyta a Mňouka

MILOSLAV ŠVANDRLÍK

**NEUVĚŘITELNÉ PŘÍHODY
ŽÁKŮ KOPYTA A MŇOUKA**

III.

JAK SI POMOCI K PENĚZŮM

Tak bydlet na Slovensku někde u Humenného,“ řekl Kopyto, „bylo by o zábavu postaráno. Tady čtu, že tam smečka vlků roztrhala kozy a jalovice. Lovit vlky, tomu už říkám dobrodružství! Jenomže u nás byl poslední vlk zastřelen roku 1814, tím pádem jsme vyřízení.“

„Teď se blíží svátky míru a pokoje,“ upozornil ho Mňouk, „takže není čas na nějaké honění se za vlky. Já bych si od toho stejně moc nesliboval. Vlk není slon nebo nosorožec, to je, jako když zabiješ většího psa.“

„To je vidět, že jsi nikdy nebyl obklopen smečkou hladových vlků,“ ušklíbl se Kopyto. „Já sice taky ne, ale zato jsem o tom hodně četl. A i kdyby ulovení vlka nebyl zrovna mimořádně hrdinský čin, alespoň by se na tom dalo zbohatnout. Za čumák zabitého vlka ti vyplatí na národním výboru tisíc korun. Za to už by se daly nějaké ty dárky pořídit, ne?“

„Na tom něco je,“ mumlal Mňouk. „Dejme tomu, že bychom zabili, no řeknu hodně málo... tři vlky.“

„To nás podceňuješ!“ tvrdil Kopyto. „Pod pět vlků bych nešel!“

„Třeba by byla mlha,“ uvažoval Mňouk, „vlci by byli plašší a všelijak podobně. Vždycky je lepší být skromný a pak být mile překvapen.“

„Dobrá, tedy tři vlci,“ souhlasil Kopyto. „To je tři tisíce korun. Tolik peněz jsme v naší pokladně ještě neměli.“

„Teď v ní máme devadesát devět padesát,“ řekl Mňouka, „a každý má nějaké ty drobné v kapse. Stačilo by to na jízdné do Humenného?“

„Ty chceš jet do Humenného?“ podivil se hlasitě Kopyto. „A nepřeskočilo ti náhodou? Lovit vlky není jako chytat salamandry! Čím bys chtěl ty vlky skolit? Paličkou na maso? Nebo snad perorízkem?“

„Vidíš, na to jsem zapomněl,“ připouštěl Mňouka, „to by asi chtělo střelné zbraně.“

„To by tedy chtělo!“ triumfoval Kopyto. „A je třeba mít pořádný lovecký oblek a lyže. Samozřejmě taky spoustu zásob. Já ti říkám, kamaráde, že lov na vlky není žádná procházka.“

„Z toho vyplývá, že za sobotu a neděli by se to stihnout nedalo,“ konstatoval Mňouka zklamaně, „a že místo vlků ulovíme starou belu. Ale když tu nejsou vlci, třeba by se dalo ulovit něco jiného. Taková vydra...“

„Na tom něco je!“ popadl ho za rukáv Kopyto. „Chytit pět šest vyder, nějakou tu kunu...“

„Ty to řekneš jako chleba!“ bručel Mňouka. „Už jsi někdy zkoušel chytat vydru?“

„Víš co?“ ukončil debatu Kopyto, „zajdeme do myslivny za hajným Breburdou! Je to odborník a zná naše schopnosti. Ten už nám poradí!“

Vydali se tedy k myslivně a měli štěstí. Hajný byl doma, pokušoval z fajfky a vařil si bramboračku. Ačkoliv to byl vyhlášený mrzout, dnes měl mimořádně dobrou náladu.

„Tak vida!“ podivil se. „Vy byste si chtěli přivydělat lovem! No, něco bych tu pro vás možná měl! A bylo by to dobrodružnější než lovit vlky!“

Žáci se zachvěli vzrušením a hajný, když se dostatečně popásal na jejich údivu, spustil:

„Před hodinou, možná taky před dvěma tady byl architekt Kolbaba. Ten, co koupil tu velikou vilu u lesa...“

„A má skvrnitou dogu,“ skočil mu do řeči Mňouk, „slyšící na jméno Maryša.“

„Měl skvrnitou dogu slyšící na jméno Maryša!“ opravil ho hajný. „Doga se prokousala plotem a utekla do lesa. Jelikož se u dogy nedá předpokládat, že by se živila šiškami nebo jehličím, jsem nucen ji pokládat za škodnou. Jak ji uvidím, tak ji zastřelím! Architekt Kolbaba tady za ni orodoval, protože je to šampionka z nějaké výstavy, ale předpisy jsou předpisy! Doga je krvežíznivá šelma a já si ji nenechám v revíru dlouho řídit. Nanejvýš do pozíří. Kdyby se ovšem našel někdo, kdo by Maryšu jakýmkoliv způsobem lapil a vrátil panu architektovi, nebylo by mi to proti mysli. A ten člověk by si přišel na slušnou odměnu. Pan architekt mluvil o čtyřech stovkách.“

„Pane jo!“ hvízdal uznale Kopyto. „Tomuhle říkám tip!“

„Jako bychom už měli ty čtyři stovky v kapse!“ připojil se Mňouk. „Za to vám, pane Breburdo, koupíme k Vánocům futrál na uši!“

„Jen se neradujte předem,“ krotil je hajný, „a buďte setsakramentsky opatrní! Doga není beránek a v lese může ještě pořádně zdivočet!“

„Bez starosti!“ mávl rukou Kopyto a už si to sebevědomě šinul z myslivny. Mňouk ho v bujně náladě následoval a ještě ve dveřích přednesl svůj plán. Spočíval v tom, že projdou les křížem krážem,

a jakmile spatří dogu, pokusí se ji k sobě přivábit pamlsky a poté jí hodí kolem krku laso. Vše proběhne rychle a hladce.

„To laso ovšem hodím já,“ pravil Kopyto. „Když jsme posledně házeli na cíl, rozdrtil jsem tě rozdílem třídy.“

Žáci se vrátili domů, ale jenom na okamžik. Po chvíli, obtíženi lasem a s kapsami plnými cukru, zamířili zpátky k lesu.

„Já bych šel přímo k Liščí skále,“ navrhoval Mňouk, „místo, které vyhovuje liškám, bude dobré i pro psa.“

„Jenomže jde právě o to,“ uvažoval Kopyto, „jestli doga, a ještě k tomu šampion, bude mít nějaké přírodní instinkty.“

Liščí skála je kamenná homole uprostřed lesa, který není ani hustý, ani řídký, prostě je to les, jak se sluší a patří. Od nepaměti bylo všude kolem dokola spousta zvířete a za zvířeti se sem táhly i šelmy. Kopyto s Mňoukem postupovali obezřetně ke kamenné homoli a stále byli ve střehu. Došli až ke skále a po Maryše nebylo ani vidu, ani slechu.

„Já si hned myslel, že bude někde úplně jinde,“ řekl Kopyto. „Co je skvrnitá doze po tom, kde se zdržují lišky? Ta si docela určitě klidně pobíhá kolem Sázavy...“

Ale vtom ji spatřili. Mňouk ji uviděl první a lehce vykřikl. Ukázal Kopytovi k malebnému hájku tvořenému několika borovicemi. Kopyto se málem zajíkl, neboť něco podobného v lese dosud nezažil.

Doga na ulici města je docela pohledné a milé zvíře. Doga v zahradě je přijatelná, neboť zde plní svou hlídací povinnost, a to musí každý uznat. Ale doga v lese. Už jste někdy viděli dogu v lese?

Kopyto s Mňoukem hleděli na majestátní skvrnitou šelmu, která se sebevědomě procházela od stromu ke stromu a ani trochu nevypadala na to, že by hodlala s někým vyjednávat.

„Tohle se mi nechce líbit,“ zamumlal Mňouk. „Kdyby to byl alespoň foxteriér...“

„Ty se chceš vzdát? Nikdy!“ rozhodl Kopyto. „Celý život bychom se museli stydět za to, že jsme opustili bojiště před bitvou!“

„Jak myslíš,“ vzdychl Mňouk, „já bych se radši styděl, než aby mě sešivali v nemocnici!“

Ale bylo již rozhodnuto. Oba žáci vykročili nejistým krokem k mohutnému psu, který je buď nevnímal, nebo dokonale ignoroval.

„Maryšo!“ pípнул Kopyto. „Maryšo, jak se ti daří?“

Doga se ohlédla a temně zavrčela.

„Nejsme jí sympatičtí,“ upozornil kamaráda Mňouk, „to může hrát podstatnou roli!“

„Nevím o lovné zvěři,“ zavrčel Kopyto, „které by byl sympatický lovec. Ukaž té bestii cukr!“

Mňouk třesoucí se rukou vytáhl z kapsy pamlsky a ukázal je Maryše. Doga na něho nevlídně pohlédla a zavrčela znovu, tentokrát mnohem výhrušněji.

„Udělalí jsme vše, co bylo v našich silách,“ pravil Mňouk, „teď je nejvyšší čas jít domů!“

„Nesmysl!“ zvolal Kopyto rozhodným hlasem. „Uvidíš, jak zkrotne, až ucítí kolem krku laso!“

Mňouk zvedl oči k nebi a pokřičoval se. Ale Kopyto s fortelem zkušeného indiánského náčelníka roztočil nad hlavou laso a vrhl je po Maryše. To bylo také to poslední, co dobrovolně učinil.

Doga zařvala a s vyceněnými tesáky vyrazila vpřed. Kdyby jejími protivníky nebyli právě Kopyto s Mňoukem, došlo by nepochybně k tragédii. Ale oba žáci byli přece jen o zlomek vteřiny rychlejší než rozzuřené zvíře. Během neuvěřitelně krátké chvílky se ocitli každý na jedné sosně, tedy v naprostém bezpečí.

„Já jsem ti to říkal!“ ozval se Mňouk.

„Proti mně neměla naději!“ vyhrkl udýchaně Kopyto. „Říkám ti, že ještě není všemu konec!“

Taky nebyl. Zuřivě štěkající doga s omotaným lasem kolem krku běhala okolo stromu a upírala nenávistné zraky na své nepřátele. Pak se posadila a čekala.

„Jsme v pasti,“ zkonstatoval Mňouk nevesele. „Jde jen o to, jestli tu dřív zmrznem, nebo jestli spadnem a ta potvora nás sežere.“

„Zima je pořádná,“ souhlasil Kopyto, „ale máme přece ještě hlasivky. Budeme volat o pomoc, a to by bylo, aby nás někdo nezaslechl!“

Začali křičet a doga pod stromy se znovu rozvrčela. Křičeli hezky dlouho, ale marně. V tuto roční dobu se příliš lidí lesem nepotulovalo. Jenže trpělivost přináší růže. Do zimního lesa se vydal na procházku nadšený přírodovědec učitel Pěnička a ve chvíli, kdy Kopyto s Mňoukem už jen chraptěli, zaslechl jejich volání o pomoc. Okamžitě se rozběhl směrem, odkud zaslechl zoufalé volání, a vše ostatní bylo dílem okamžiku.

Než se pan učitel vzpamatoval, vyřítila se doga proti němu a urvala mu klopou u kabátu. Vzápětí svůj útok opakovala, ale to už pedagog následoval příkladu svých žáků a bleskurychle vyšplhal na nejbližší strom. Nebyl tak zdatným sportovcem, takže přišel o levou nohavici, avšak to byla maličkost proti tomu, co by ho čekalo, kdyby zůstal dole. Být zadáven skvrnitou dogou není pro ženatého pedagoga žádná zvláštní vyhlídka.

Nyní tedy Maryša cenila zuby na tři stromy současně.

„Chlapci,“ ozval se učitel, „jak dlouho již zde sedíte?“

„Řekl bych hodinu,“ odvětil Kopyto.

„Možná taky dvě,“ přidal se Mňouk, „a utíká to tady strašně pomalu.“

„Jsme zmrzlí na kost,“ doplnil ho Kopyto, „asi z toho budeme nemocní.“

„Jestli nespadne a ta potvora nás nesežere!“ fňukal Mňouk. „Já už se sotva držím na větví.“

Učitel Pěnička se zamyslel. „Pes je nejlepší přítel člověka,“ řekl. „Musíme se s ním přece domluvit!“

Pokusil se o to, leč marně. Čím sladčeji na dogu šveholil, tím zarputileji se Maryša dívala a hrozivěji cenila tesáky.

„Doma mne budou postrádat,“ řekl s nadějí v hlase Pěnička, „a dost možná se nás vydají hledat.“

Kopyto s Mňoukem tuto nadějí nesdíleli. Jaký prospěch mohou mít z toho, když doga zažene na strom ještě kastelána Štětka a paní učitelovou.

Čekali další hodinu.

„Kdybych se nestyděl, tak začnu brečet,“ přiznal se Mňouk.

„Já rovněž,“ připojil se učitel, „jest to velice překerní situace. Zdá se, že jsem úplně zkrhlý.“

„Ta bestie má ale výdrž!“ zhodnotil Kopyto výkon dogy, která ani na vteřinu nepřestala vrčet.

Minuty se vlekly a naděje ubývalo.

Ale pak přece jenom přišlo vysvobození. Pod Liščí skálou se objevili hajný Breburda a architekt Kolbaba.

„Maryšo, k noze!“ zavolal architekt a doga pozbyla své zuřivosti. Zavrtěla ohonem a radostně kňučíc vrhla se v ústrety stejně šťastnému architektovi.

A to je víceméně konec. Pan učitel pochopitelně dostal náhradu za roztrhané šatstvo a žáci Kopyto a Mňouk obdrželi čtyři stovky do společné pokladny. Každý musel uznat, že doge se zdržela na onom místě jediné jejich přičiněním.

„Ale řeknu ti,“ pravil Kopyto Mňoukovi, když se vydali na nákup vánočních dárků, „že bych v tom Humenném nechtěl bydlet. Člověče, já bych se tam snad bál jít do lesa!“

ČERNÝ VZADU

Závody na saních, které uspořádal učitel Pěnička, měly vysokou úroveň, ale poněkud jednostranný průběh. V první jízdě zvítězil Kopyto před Mňoukem, v druhé Mňouk před Kopytem a ve dvojicích Kopyto s Mňoukem absolutně nenašli konkurenci.

„Jste čiperní chlapi,“ chválil je pedagog, „jen kdybyste se vždy drželi v patřičných mezích! Nevíte náhodou, kdo hodil do sborovny živého potkana?“

Žáci rozhodně zavrtěli hlavou. O tom případě samozřejmě věděli, neboť dvě učitelky musely být s nervovým šokem převezeny do nemocnice, ale ani s tím neměli nic společného. Viníkem byl pravděpodobně žák Bičiště, ale ani jemu se nedalo nic dokázat.

„Závody jsou u konce,“ konstatoval Pěnička, „nyní si sáňkujte každý na vlastní pěst!“ To neměl říkat, neboť na závodní dráze vypukl fantastický zmatek, který vyvrcholil tím, že saně kočírované Jindrou Beneckou vyjely z vyježděných kolejí a porazily nešťastného pedagoga.

„Běda!“ zaúpěl Pěnička. „Mám rozdrčené koleno a z nosu mi kane krev!“

Krev z nosu mu skutečně kanula, avšak koleno rozdrčené neměl. Za chvíli se vzdychaje postavil na nohy a s pomocí vzorného žáka

Baštaříka se mohl odbelhat na zámek, kde ho vzal do parády jeho tchán, kastelán Štětka, o němž se právem tvrdilo, že je půl doktora.

Závodní dráha zůstala bez dozoru, každý si jezdil, jak chtěl, a tak o nové natlučené nosy nebylo nouze. Zejména poté, když Kopyto s Mňoukem začali organizovat slalom na saních. Nový vzruch však přinesl až Čupíšek Jindřich, který dostal od tatínka k Vánočům zbrusu nový skibob. Rázem na sebe upoutal veškerou pozornost místního žactva a kdekdo na něm škemral, aby mu tu drahocennost půjčil aspoň na jednu jedinou jízdu. Čupíšek rozhodně vrtěl hlavou, neboť, jak pravil, neměl zapotřebí, aby mu někdo vzácný instrument rozlámal, nebo dokonce z něho udělal osmičku.

Také Kopyto s Mňoukem by rádi zkusili jízdu na skibobu, a proto začali vyjednávat.

„Hele, Čupíšek,“ pravil Kopyto, „nebuď hamoun, krkoun a hamizný nemrcouch! Co ti to udělá, když nám to na chvíli půjčíš?“

„My jsme vždycky měli o tobě to nejlepší mínění,“ lhal Mňouk, jako když tiskne, „a velice by nás mrzelo, kdybysme se v tobě zklamali.“

Čupíšek se zamyslel. Na jedné straně lpěl na hračce, kterou nikdo jiný neměl, ale na druhé straně vždycky obdivoval statečnost žáků Kopyta a Mňouka a vždycky toužil blíže se s nimi seznámit.

„Tak co?“ naléhal Kopyto, když spatřil, že Čupíšek váhá. „Půjčíš nám to, nebo ne?“

Majitel skibobu pokrčil rameny. „Možná že půjčím,“ řekl, „a možná že taky nepůjčím! To záleží na okolnostech!“

„Na jakých okolnostech?“ vyzvídal Mňouk.

„Jací vy budete ke mně, takový budu já k vám,“ odvětil Čupíšek. „Když mě vezmete na některou z vašich výprav, tak vám skibob půjčím!“

Žáci Kopyto a Mňouk se zachmuřili. Projet na skibobu by se pochopitelně chtěli a v této chvíli je nic jiného nelákalo více, ale otravovat se s Čupíškem na nějaké výpravě? A co kdyby se tomu rozmazlenci něco stalo?

„Naše výpravy jsou příliš nebezpečné,“ tvrdil Mňouk. „Na každém kroku je třeba dávat bedlivý pozor!“

„To já bych dával!“ děl nadšeně Čupíšek. „Už se několik let snažím prožít nějaké pořádné dobrodružství, ale ještě se mi to nepodařilo. Akorát jednou jsem namočil tátovy cigarety do octa a on dostal při kouření mořskou nemoc. Ale s vámi by se jistě dalo prožít něco daleko zajímavějšího! A třeba by potom o mně napsali i v novinách. To bych se zbláznil radostí!“

Kopyto se zamyslel. „Víš co, Čupíšek?“ řekl potom, „půjč nám skibob a my tě vezmeme s sebou na Tři krále. Jsme jenom dva a chybí nám černý vzadu!“

„Copak na Tři krále se dá prožít nějaké dobrodružství?“ divil se Čupíšek.

„Aby ne!“ řekl Kopyto. „Víš přece dobře, že my to dobrodružství zrovna přitahujeme! Ostatně jestli se osvědčíš, vezmeme tě na další výpravu, třeba i do podzemí!“

Čupíšek vyvalil nadšením oči. „To by bylo!“ vzdychal. „Já jsem byl akorát jednou ve sklepech a hledal jsem tam podzemní chodbu. Ale nenašel jsem nic!“

„S námi najdeš všechno!“ sliboval Mňouk. „A teď už nezdržuj, za chvíli bude tma! Chceme si trochu zajezdit a takhle bychom prožvanili celé odpoledne!“

Čupíšek neměl námitek a zapůjčil žákům skibob přímo s nevšední ochotou. Kopyto s Mňoukem se s nadšením vrhli do sportování a zakoušeli nové slastné pocity z nevšedních zážitků. Jezdili fantastickou rychlostí, kličkovali a pokoušeli se i o odvážné skoky. Znovu se ukázalo, že jejich pohybový talent je všestranný a že neexistuje sport, s nímž by si snadno a rychle neporadili. Za chvíli ostatní děti přestaly sáňkovat a s otevřenými ústy zíraly na žáky, kteří si počínali jako zkušení závodníci.

Také Čupíšek hleděl na Kopyta s Mňoukem s netajeným obdivem a už se těšil, jaké to bude, až ho vezmou do party. Jak povyroste v očích spolužáků, až bude vyprávět, co všechno s Kopytem a Mňoukem prožil. Všichni mu budou závidět, neboť takové štěstí a taková čest hned tak každého nepotkají! Mnozí se už pokoušeli vetřít do přízně Kopyta a Mňouka, a dosud se to nikomu nepodařilo. Ani krásné dívky nepochodily, a to už je co říct!

Zešeřilo se a byl čas vrátit se do městečka. Kopyto předal Čupíškovi skibob a řekl: „Děkujeme ti, Čupíšek, bylo to prima. Na Tři krále se sejdem v půl osmé ráno u nás. Přijď přesně, nemáme ve zvyku na někoho čekat!“

„Přijdu!“ sliboval Čupíšek. „A co si mám vzít na sebe?“

„Nějaký plášť, ve kterém bys vypadal jako velmož,“ radil mu Kopyto. „Jestli má tvoje maminka květovaný župan, tak si ho půjč! Dále si udělej pořádnou korunu, nejraději z papundeklu!“

„To svedu!“ radoval se Čupíšek. „Na ruční práce já jsem kanón!“

„To rádi slyšíme,“ ujišťoval ho Mňouk, „ale na jedno nesmíš zapomenout! Kopyto bude Kašpar, já Melichar a ty Baltazar! Baltazar byl mouřenín, a proto přiklušeš s tváří černou jako uhel. Až budeme zpívat: ‚Co ty, černý, co tam vzadu vystrkuješ na nás bradu,‘ nechcem se za tebe stydět!“

„Nebojte se!“ sliboval Čupíšek. „Já budu Baltazar jedna radost!“

„No, jsme na tebe zvědaví!“ řekl Kopyto. „Jestli nás ovšem zklameš a natřeš si tváře jen tak ohořelým špuntem, tak z další výpravy nebude nic! Na to můžeš vzít jed!“

„Když mouřenín, tak mouřenín!“ radil Mňouk. „Všechno, co máte doma černýho, dej dohromady, promíchej to a pak se s tím namaž! Nemáme rádi, když se něco dělá polovičatě!“

„Nechápu, proč mi stále nedůvěřujete!“ urazil se poněkud Čupíšek. „Když jsem slíbil, že budu jako mouřenín, tak budu jako mouřenín! Uvidíte, že mě od pravého černocho nikdo nepozná!“

S tím se žáci rozešli do svých domovů.

Na Tři krále se ukázalo, že Čupíšek nemluvil do větru. Probudil se již ve čtyři hodiny ráno. Drkotaje zuby se vypravil do kolny, kde začal vyrábět speciální černicí směs. Položil na polici velký kastrol a vylil do něho dvě lahvičky černé tuše. Promíchal to s kornoutem mastných sazí a přilil čtvrt litru borůvkového kompotu. Přidal tři lžice kolomazi a krabičku krému na boty. Pak tam chrstnul hrnek vyjetého oleje, nastrouhal živočišné uhlí a přilil dvoje maminčiny černé oční linky. Vše znovu důkladně promíchal. Potom si vzpomněl na fermežovou barvu, s kterou tatínek natíral kanalizační trubky, a bez váhání ji přidal. Vznikla přenádherná černá kaše, na kterou bylo radost pohledět.

„Takového mouřenína kluci ještě neviděli!“ radoval se Čupíšek a bez váhání se počal tou strašlivou směsí natírat. Nanášel ji na pokožku přímo s neuvěřitelným elánem a těšil se, jak ho za to Kopyto s Mňoukem pochválí. „Ti budou koukat!“ radoval se, „ale pro jistotu se natřu ještě jednou!“ Leč ani to mu nestačilo a namazal se celkem jedenáctkrát. Když se podíval do zrcadla, mohl s potěšením konstatovat, že svůj úkol splnil tak, že by to hned tak někdo jiný nedokázal.

„Kopyto s Mňoukem budou muset uznat, že jsem sekáč,“ mumlal pro sebe, „a jistě mě pozvou na další výpravu! Dost možná, že pak s nimi budu chodit pořád a stanu se stejně slavným jako oni! Pak budou vycházet *Neuvěřitelné příhody žáků Kopyta, Mňouka a Čupíška*. Jindra Benecká se mi nebude pošklebovat a všichni kluci ze třídy puknou závistí! A právem! Tak krásně se načernit jako já by docela určitě nesvedl ani jeden!“

Krátce po sedmé hodině si Čupíšek oblékl mamčin rudý župan se stříbrnými květy, na hlavu si posadil pozlacenou královskou korunu a vyrazil ke Kopytovům. Jak se dalo očekávat, žáci Kopyto a Mňouk byli s Čupíškovým výkonem nanejvýš spokojeni.

„Tedy Čupíšek,“ pravil Kopyto. „Ty nejsi Baltazar, ty seš přímo Cassius Clay. Černí muslimové by tě přijali s otevřenou náručí!“

„Už jsem viděl ledacos,“ přidal se Mňouk, „ale takhle černou barvu ještě ne. Nechci ti radit, ale měl by sis to nechat patentovat. Možná že bys za to dostal slušnou odměnu!“

Čupíšek zářil. Řekl, že nebaží po žádné odměně. Úplně mu postačí pochvala od takových kapacit, jakými jsou věhlasní žáci Kopyto a Mňouk.

V tom směru mu žáci rádi posloužili, tím spíše, že byli Čupíškovou maskou přímo fascinováni. Ale už byl čas vyrazit do ulic, neboť bylo půl osmé, a to je ten pravý okamžik pro zpěv koled. Začít dříve by znamenalo nevhodně vzbudit občany, zatímco později by mohli přijít s křížkem po funuse. I další králové si v tento sváteční den hodlali něco přivydělat.

Tentokrát však žáci Kopyto a Mňouk díky Čupíškovi neměli konkurenci. Kdekdo vybíhal z domu, aby ukojil svou zvědavost, čím se to nešťastné dítě namazalo, a pochopitelně při té příležitosti tři krále patřičně podaroval. Penízky i dobroty se jen hrnuly a Kopyto s Mňoukem si blahorečili za ten nápad, že místo Jindry Benecové angažovali Čupíška. V deset hodin měli vrchovaté košíky, kapsy plné drobných a mnoho toho ukrývali ještě pod košilí. Takhle znamenitou koledu nikdo z nich nepamatoval. I Čupíšek byl spokojen, přestože mu stálá pozornost občanů začínala vrtat hlavou.

„Tak a teď se rozejdeme,“ řekl Kopyto, „mám takový dojem, že na dnešní den budeme hodně dlouho vzpomínat!“

„A vezmete mě zase příště s sebou?“ zeptal se Čupíšek.

„S radostí, kamaráde,“ ujišťoval ho Kopyto, „kdyby nebylo tebe, kdoví, jak bychom dopadli! Ale teď už se jdi domů umýt!“

Čupíšek šel, ale Kopytovu radu uskutečnit nemohl. Ať se myl, jak se myl, čern jeho tváří se neměnila. Čupíšek začal brečet a do práce se dala paní Čupíšková. Použila všech mýdel, saponátů a odmašťovačů, ale marně. Roztrhla žínku, zničila kartáč, avšak nešťastný Baltazar se zdál ještě černější než předtím. Otec Čupíšek radil hodit kluka do pračky nebo mu dát na obličej hadr s octem.

„Odvedu toho holomka do čistírny!“ rozhodl konečně otec Čupíšek. „Máme prý vyspělou chemii a vedoucí Brebera je můj kamarád. Jistě pochopí vážnost situace a něco udělá!“

Těžko říci, co všechno s Čupíškem v čistírně prováděli. Jisté je, že když se po několika hodinách utrpení vrátil, nebyl černý, ale zelený jako brčál.

„Hrůza!“ vykřikl otec Čupíšek a vrazil synovi nové dvě facky. „To mi ta černá barva byla milejší! To aspoň vypadal jako člověk! Černochů je plná Afrika, ale že by existovali nějakí zelenoši, o tom mi není nic známo!“

Po delším uvažování odvedli nešťastného a zeleného Čupíška do zdravotního střediska. Doktor Potáhlo ho dlouho prohlížel, pokyvoval hlavou a posléze ho doporučil na kožní kliniku profesora Šalvíčka do Prahy. A okamžitě tam dal Čupíška odvézt.

Jak to dopadne, to se prozatím neví. Manželé Čupíškovi ho byli již dvakrát navštívit, ale nedá se tvrdit, že by je průběh léčby jejich syna nějak zvláště nadchl. Při první návštěvě byl prý Čupíšek fialový, při druhé chrpově modrý a zdálo se, že začíná mírně červenat.

V té době si také Kopyto s Mňoukem řekli, že by se hodilo Čupíška navštívit. Koneckonců nebýt jeho, byla by patrně tříkrálová koleda značně hubenější.

Když stanuli před Čupíškovou postelí, mohli jen vydechnout závistí. Čupíšek hrál všemi barvami jako duha po dešti a vypadal daleko zajímavěji, než když celý pobledlý jezdil na skibobu. Zamrkal na oba žáky a zašeptal: „Ale provedl jsem to bezvadně, že jo? Tak černýho Baltazara jste ještě neviděli!“

„No, docela to ušlo,“ řekl Kopyto, „na poprvé to byl slušný výkon!“

„Jenomže,“ ozval se Mňouk, „my jsme slyšeli, že jsi zezelenal, a teď vidíme, že už to není pravda. Chceme totiž hrát divadlo a chtěli jsme ti nabídnout roli hastrmana!“

„Ale teď, když už nejsi zelenej,“ přidal se Kopyto, „z toho nejspíš sejde. No nevádí, nabídneme to Bičičtěmu!“

„Já to беру!“ vykřikl Čupíšek nadšeně. „Nebojte se, já zase zezelenám! Na mne je spolehnutí! Doma máme svinibrodskou zeleň na barvení plotu, do toho rozemelu jalovcové jehličí, přidám trochu peprmintu, ještě něco si vymyslím, a tak nádherně zelenýho hastrmana jste v životě neviděli!“

BIČIŠTĚ SE KASÁ

S Bičištěm byly odjakživa potíže. Za každou cenu chtěl být středem pozornosti a prostředky si nikdy nevybíral. Pokřikoval, nadával, pral se, tahal holky za vlasy a každému vykládal, jaký je ohromný sekáč. Ale tentokrát to přece jenom přehnal. Zhotovil si velký prak a střílel, po čem se dalo. Dokud byly terčem pouze patníky, sloupy či návěští, dalo se to ještě vydržet. Střelec Bičiště však prahl po živých obětech a začal se strefovat do ptáků. Každý den se pak honosil svými úlovky.

„Tomu Bičištěmu by se to mělo zatrhnout,“ pravil jednoho dne Kopyto. „Jinak v celém okolí nezůstane jediný živý pták!“

„Zatrhnout, ale jak?“ otázal se Mňouk. „Přece tomu oslovi nebudeme vykládat o ochraně přírody? Ani by nás nepustil ke slovu!“

„Zkusit to můžeme,“ rozhodl Kopyto a také to zkusil. Odpoledne přistoupil k vášnivému střelci a řekl: „Hele, Bičiště, to střílení po ptáčích se nám ani trochu nelíbí! Měl bys toho nechat!“

„Chceš facku?“ otázal se Bičiště výbojně.

Kopyto facku nechtěl, ale nemohl ustoupit, neboť bylo přítomno několik svědků. Vypukla nádherná rvačka, která sice neměla vyloženého vítěze, ale oběma sokům tekla z nosu červená. Kopy-

to měl navíc utrženou klopou u saka a taky trochu kulhal, protože ho Bičiště kopl do kolena.

„Tady to máš!“ řekl kamarádovi Mňouk. „S Bičištěm nikdo nic nesvede! Aspoň ne tímto způsobem!“

„A jiným způsobem ano?“ zeptal se Kopyto. „Vsadím se, že se teď pustí do ubohých ptáků s ještě větším elánem než předtím.“

„Když nedá na dobré slovo,“ mínil Mňouk, „musí být přemožen hrubou silou. Jestli proti němu zakročí ředitel školy a pan Bičiště...“

„Snad bys nešel žalovat?“ zděsil se Kopyto. „Tak hluboko nemůžeme klesnout, i kdyby Bičiště vystřílel celé Posázaví!“

„Nebudeme žalovat,“ odpověděl Mňouk, „ale zatopíme Bičištěmu tak, že na to do smrti nezapomene. Dostal jsem totiž jeden ze svých geniálních nápadů!“

„To rád slyším,“ konstatoval Kopyto. „Poslední dobou to s tebou nebylo v tomto směru moc dobré. Tak to ze sebe vysyp!“

„Teď ne,“ napínal ho Mňouk, „ale hned po setmění se sejdem na obvyklém místě. Pak mě náležitě oceniš!“

Za několik hodin se opravdu sešli u trafiky pana Kropáčka. Bylo nevlídno, mlhavo a spoře osvětlené městečko zelo prázdnotou. Kdo nemusel ven, ten nevycházel, i psi byli zalezlí ve svých boudách, zapomínající na své hlídací povinnosti.

„To je zase den!“ zavrčel nespokojeně Kopyto. „Copak v tomhle nečase se dá něco pořádného dělat?“

„Je to den jako stvořený k nekalým činům,“ usmál se spiklenecky Mňouk, „a my nemůžeme potřebovat, aby nás někdo spatřil!“

„Tak už se vytas s tím geniálním nápadem!“ vybídl ho Kopyto. „A jestli jsi přeháněl, tak ti neřeknu ani ahoj a pádím rovnou ke kamnům!“

Mňouk se zatvářil sebevědomě a sáhl pod kabát. K velkému kamarádovu údivu vytáhl veliký prak, přesně takový, jaký vlastnil Bičičtě.

„Co chceš dělat?“ žasl Kopyto. „Co to má znamenat?“

Mňouk zachrastil v kapse kamínky. „Je třeba jednat, příteli,“ pravil. „Jestli se vše podaří, ptactvo v městečku a okolí bude zachráněno. Bičičtě si ho už ani nevšimne!“

Rozvážně sáhl do kapsy pro kamínek, vsunul jej mezi vidlice praku, natáhl gumu, zamířil a... prásk! Žárovka pouličního osvětlení se rozletěla na tisíc kusů a tma v městečku byla ještě o chlup větší než předtím.

„No tohle!“ vydechl Kopyto. „To přece...“

„Nebude-li polapen viník,“ řekl Mňouk, „a já věřím, že polapen nebude, padne podezření na známého ničemu, který s prskem střílí po ptáčích! Jdeme dál!“

Po několika desítkách metrů odpravil Mňouk další žárovku a toho večera se trefil ještě patnáctkrát.

„Má to něco do sebe,“ mumlal Kopyto, „ale tak trochu se mi nelíbí, že to má nevinný Bičičště odsákát za nás!“

„Bičičště je nevinný?“ podivil se Mňouk. „A co ti ptáci? Chceš, aby přežili rok dva tisíce, nebo nechceš?“

„Samozřejmě že chci!“ odušil Kopyto. „Můžeš střílet na další lampu!“

„To by bylo moc stereotypní,“ zasmál se Mňouk. „Kdyby střílel Bičičště, určitě by cíle měnil!“

Zamířili postranní uličkou k muzeu, kde si Mňouk vybral okno v rezidenci správce Erbla. Sklo se rozletělo, správce se rozhulákal a žáci pokračovali na své pouti ztemnělým městem.

„Teď přijde zlatý hřeb programu,“ těšil se Mňouk, když se zastavili před školou. „Tehle pozdrav bude ze všech nejdůležitější!“

„Skoro je mi Bičičště líto,“ pravil Kopyto. „Vsadím se, že mu to šerif jen tak neodpustí!“

Mňouk s rozkoší namířil na okno ředitelova bytu. „Za všechno ptactvo nebeské!“ zvolal a uvedl zbraň do chodu. Ve vteřině bylo okno na cimprcampr a v něm se objevila holá ředitelova lebka.

„Skotáci!“ zaječel vládce školy. „Chásko nevyčválaná, chuligáni ničemní, rozjívenci zpustlí, já s vámi zatočím! Tohle vám nezůstanu dlužen, banditi!“

„A rychle domů!“ zašeptal Mňouk. „Rozhodně nepotřebujeme, aby nás v těchto chvílích někdo spatřil na ulici!“

Žáci se rozešli s pozdravem „Ať zhyne Bičičště!“ a vytratili se z nebezpečného pásma s dovedností jim vlastní. Těšili se na to, co přinese dramatický zítřek.